

Caracterizare Ion

Personajul Ion este unul de referință literară română, concentrând tragică istorie a țărânului ardelen din primele decenii ale acestui secol.

Încă de la începutul romanului, la hora satului se evidențiază dintre jucători, feciorului lui Alexandru Pop Glanetasu, Ion, urmărind-o pe Ana cu o privire stranie, "parcă nedumerire și un viclesug neprefacut", apoi o vede pe Florica "mai frumoasă ca oricând (...) fata vadovei lui Maxim Oprea". Deși îi era dragă Florica, Ion este conștient că "Ana avea locuri și case și vite multe". Conflictul interior care marca destinul flăcăului este vizibil încă de la începutul romanului. "Iute și harnic ca ma-sa", chipes, voinic dar sarac, Ion simte dureros prapastia dintre el și "bocotaniile" satului ca Vasile Baci. Când acesta îi zice "fleandura, sarantoc, hot și talhar", Ion se simte biciuit, nu suportă ocara și reacționează violent. De la început Ion este sfâșiat de două forțe, glasul pământului și glasul iubirii, cazând victimă acestor două patimi.

Patima pentru pământ îl macină pentru că "pământul îi e drag ca ochii din cap". Toată ființa lui este mistuită de "dorul de a avea pământ mult, cât mai mult", deoarece "iubirea pământului l-a stăpânit de mic copil (...) de pe atunci pământul i-a fost mai drag ca o mamă". Fiind dominat de

dorinta de a fi respectat in sat, stapanit de o dorinta navalnica, un temperament controlat de instincte primare, hotarat si perseverent in atingerea scopului, dar si viclean, Ion isi urzeste cu meticulozitate si pricepere planul seducerii Anei. Asadar, setea de pamant este trasatura dominanta a personalitatii sale, facand din el un personaj memorabil prin aceea ca intreaga sa energie este canalizata indeplinirii scopului de a avea pamant: ``glasul pamantului patrundea navalnic in sufletul flacaului ca o chemare, coplesindu-l. Se simtea mic si slab cat un vierme pe care-l calci in picioare.'' Alta data, Ion exclama impatimit: ``cat pamant, Doamne.''

Dupa ce planul ii reuseste datorita ``inteligentei ascutite, vicleniei procedurale si mai ales vointei imense'', Ion, intr-un gest de adorare, saruta pamantul, iar fata ii zambea cu o placere ``nesfarsita''. Este a doua ipostaza a lui Ion, cand se vede ``mare si puternic ca un urias din basme care a biruit in lupte grele o ceata de balauri ingrozitori''.

Dupa ce o lasa insarcinata pe Ana, atitudinea lui Ion este rece, distanta, cinica, refuza sa vorbeasca cu ea si-i spune sa-l trimita pe taica-sau sa discute. Cand trateaza problema zestrei cu Vasile Baciui, Ion este ``semet si cu nasul in vant'', sfidator, constient ca detine controlul absolute asupra situatiei si ca-l poate sili sa-i dea pamantul la care atata ravnise, astfel in urma comportamentului sau, Ion

fiind caracterizat indirect. Cand s-a insurat cu Ana , Ion s-a insurat, de fapt, cu pamanturile ei, sotia devenind o povara jalnica si incomoda. Capitolul ``Nunta`` il surprinde pe Ion intre cele doua glasuri, devenite voci interioare, mai intai ``ce-ar fi oare daca as lua pe Florica si am fugi amandoi in lume sa scap de uratenia asta``, ca apoi, in clipa imediata urmatoare sa gandeasca in sine cu dispret ``si sa raman tot calic pentru o muiere...``.

Trairile lui Ion in lupta pentru a intra in posesia pamanturilor lui Vasile Baciuc sunt cele mai diverse: de la brutalitate, violenta, la prefacatorie si incantare, astfel el fiind caracterizat indirect.

Odata satisfacuta patima pentru pamant, celalalt glas ce mistuie sufletul lui Ion, iubirea patimasa pentru Florica, duce fara dubiu la destinul tragic al eroului. Ion este omorat de catre George, care ii prinde pe cei doi in flagrant. Astfel personajul este drastic pedepsit de autor, intrucat el se face vinovat de dezintegrare morala, raspunzator de viata Anei si al copilului lor, tulburand lunistea unui camin, a unei intregi colectivitati.